

CAPÍTOL 1. AQUELL 18 D'ABRIL DE 1922...

La història de la Unió Atlètica d'Horta comença l'abril del 1922. En concret, el dia 18, quan, després d'unes quantes negociacions, van decidir fusionar-se un conjunt del barri, el Club Esportiu Autonomia, i l' Athletic Baseball Club, que tenia la seu a la falda de la muntanya de Montjuïc. Josep Colomer, en nom del primer club, i Antoni Niolet, delegat pel segon, van firmar l'acord d'unió. En la reunió definitiva d'aquell 18 d'abril es va aprovar el primer reglament intern del nou club. Va ser elegit president Josep Nordbeck, i Rossend Sotés va ser nomenat secretari del club.

Trenta persones es van constituir en els socis pioners de l'entitat, i el carnet de soci número 1 va ser per a Pere Serra, en la seva qualitat de representant del Foment d'Horta. Hem parlat de la creació oficial del club, però cal anar alguns anys enrere i esmentar un precedent, el de l'Hortense, un club que va néixer el 1916 i va morir en poc més de dos anys, el 1918.

Jugava al camp de les Germanes, situat al carrer Campoamor entre el convent de les Dominiques i la finca número 71, que va desaparèixer en fer-se la prolongació del carrer Venècia. Malgrat la seva curta vida, es pot considerar que aquest equip va ser l'embrió de la creació de la Unió Atlètica. En les seves files havien destacat jugadors com Redonet, Solà, Fort, Casas i els germans Fonts i Casals.

Una fotografia de l'any 1922, quan hi ha una vintena d'afiliats portant samarretes vermelles.

Una fotografia de l'any 1922, quan ja tenien 40 socis. L'equip estava format pel jugador de futbol, Redonet, i els jugadors de bàsquet, Molins, Garriga i Barlet.

Als primers partits de l'Horta ja hi estava Peire Solà.

"SIGUENT EL SEU IDIOMA EL CATALÀ..."

Del primer reglament, aprovat el dia de la fundació del club, cal remarcar l'article inicial. Deia: "Amb la denominació de UNIÓN ATLÉTICA D'HORTA i seguint el seu idioma el català, existeix en aquesta ciutat de Barcelona una societat d'aficionats del deport dit fútbol." És certament curiosa la importància donada al fet de l'idioma. Els estatuts del club, que van ser modificats lleugerament en els següents anys, van tenir validesa fins que, després de la guerra civil, se'n van haver de fer uns de nous, seguint les directrius del règim franquista. Van ser aprovats pel Govern Civil de Barcelona gairebé un any més tard, el 15 d'abril de 1923. Després d'aquest pas, va ser convocada la primera assemblea general de socis, que va tenir lloc a la sala d'actes del Centre Català d'Horta i Santa Eulàlia. Es va escollir una nova junta, que va quedar integrada per Rossend Niolet, Joaquim Lletjós, Josep Garreta, Pere Serra, Molins, Garriga, Mallol i Barlet.

Pel que fa a l'uniforme, el 1922 es va decidir que l'Horta vestís samarreta vermella amb coll i punys blancs i pantalons negres. Però, abans d'un any, la samarreta va passar a ser blanca. Els mitjons, en aquella època, tothom els duia negres amb ratlles blanques.

En els seus primers anys d'existència, la nova entitat, lògicament, va donar preponderància al futbol, però també hi van tenir cabuda altres activitats socials i esportives. Cal destacar el ciclisme, tant en el camp organitzatiu com en el competitiu. Aquest aspecte poliesportiu del club no tindria continuïtat. encara que no podem oblidar que, molts anys després, el 1950, es va constituir una secció de bàsquet d'especial rellevància, fundada pel doctor Andreu Cortés, Francesc Giner i Antoni Moliné.

TRIOMF EN EL PRIMER PARTIT

El debut de la flamant Unió Atlètica d'Horta es va produir més de dos mesos després de la creació del club, el 24 de juny. El rival era l'Hospitalet. que va presentar un equip reserva. Es va posar en joc una copa, regalada per Bartomeu Cerdà, que va ser conquerida per l'equip local. Va guanyar per un contundent 3-0, davant l'entusiasme de les desenes d'aficionats que van anar a veure el matx. L'alineació hortenca la van integrar: Garriga, Benejam. Marcos, Ustrell, Cerdà, Rius, Martí, Urkanga, Fariols, Peña i Niolet. L'Horta va jugar aquest partit i els següents en un solar per on avui passen els carrers Dante Alighieri i Argimon. Eren uns terrenys una mica irregulars, que calia habilitar cada cop que s'hi havia de disputar un partit.